

Achtduizend mensen protesteerden vorig jaar herfst in Brokdorf (N. Duitsland) tegen de bouw van een atoomkerncentrale en meer dan duizend van hen slaagden erin de zwaar bewaakte plek (zie boven) te bezetten. Ze vernielden het prikkeldraad, zetten hun tenten op en stookten vuurtjes terwijl de politie toekeek. 's Avonds laat werden ze door de politie verjaagd met traangas, waterkanonnen en honden.

In Duitsland leidden de protesten van het publiek tot stopzetting van de bouw van centrales. Gaat dat ook in Nederland gebeuren?

Foto's: Anefo

In deze Humanist

- Congres in Zwolle op 14 en 15 mei: kandidaatstelling Verbandsraad op pag. 6. Voorstel inzake stopzetting produktie splijtstoffen, ingediend door Zutphen op pag. 2 met pre-advies hoofdbestuur.
- Over de mogelijkheid en rechtvaardiging van euthanasie, schrijft P. Spigt op pag. 2.
- Cuba, veel informatie over onderwijs en opvoeding in dit land. Frank de Mink was er en Aart Weiland luisterde naar zijn verhaal. Pag. 4 en 5.
- Humanisme internationaal (IHEU) pag. 7.

Einde van de kernenergie

Met een effen gezicht vertelde Ton Plancken in „Den Haag Vandaag” (9 febr.) het nieuws over de aanwijzing van tien vestigingsplaatsen voor kerncentrales. Woordkeus en intonatie maakten echter zijn afkeer van dit plan heel duidelijk.

Terecht. Want géén van de drie geplande fabrieken zal er ooit komen, dat staat voor mij vast. Aan beide zijden van de Atlantische Oceaan groeit het verzet tegen de bouw van atoomkerncentrales al jaren — en elk jaar sneller. In Duitsland, tot voor kort koploper bij deze vorm van energieproductie, wordt het ene project na het andere geschrapt of uitgesteld. Dank zij een rechterlijke uitspraak over „Brokdorf” aan de Elbe heeft de Bondsregering zelfs de bouw van alle voorgenomen centrales voorlopig stilgelegd.

Het einde van de kernenergie komt in zicht. Het Nederlandse besluit is niet meer dan een der laatste stuip trekkingen van de technologische vooruitgangsideologie. Stuip trekkingen die overigens nog lang kunnen duren, dát wel. Er zijn immers ook Concordes gebouwd die nooit zullen vliegen.

Als de voorlichting maar eerlijk en objectief is, stijgt het aantal tegenstanders met sprongen, zoals bijv. onlangs NOS-TV „Frontaal” demonstreerde.

Drie pleiters vóór kernenergie, waarachtig geen kleine jongens, legden het zwaar af tegen het drietal, dat op de gevaren en de nog-niet-opgeloste problemen wees. Vóór het debat was de stemming nog 60 % ten gunste van kernenergie, daarna 60 % tégen!

Geen enkele democratisch gekozen regering kan het zich permitteren, politieke zelfmoord te plegen door de helft van de bevolking tegen zich in het harnas te jagen.

Kernenergie, althans de atoomkernsplijting, heeft zijn tijd gehad, en dat geldt te meer omdat er een uitstekend alternatief is. Kleine besparingen door wat minder verspilling, betere isolatie en doelmatiger productie en consumptie maken splijtingsenergie in elk geval tot het jaar 2000 volstrekt overbodig. Binnen 25 jaar zijn zonne-energie, kolenvergassing, kernfusie of andere milieuvriendelijke energiebronnen wel zó ontwikkeld, dat een veilige voorziening in onze energiebehoefte gewaarborgd is.

En zéker als we ons kunnen losmaken van de verslaafdheid aan economische groei en tevreden zijn met stabilisering van onze welvaart op het huidige niveau.

Aart Weiland

22e Congres in Zwolle

14-15 mei

Voorstel gemeenschap Zutphen

Afkeuring te doen uitspreken t.a.v. voortzetting van produktie van splijtstoffen

De gemeenschap **Zutphen** van het Humanistisch Verbond, in ledenvergadering bijeen op 20 december 1976, overwegende,

- dat Nederland lijkt betrokken te geraken bij toenemende produktie van splijtstoffen,
 - dat aan de produktie van dergelijke stoffen grote gevaren voor de mensheid zijn verbonden,
 - dat dit niet alleen een politiek, maar ook een humanitair probleem is,
 - dat derhalve een uitspraak hierover van de zijde van het Humanistisch Verbond gewenst zou zijn,
- stelt voor het congres zijn afkeuring te doen uitspreken t.a.v. voortzetting van produktie van deze splijtstoffen.

Pre-advies hoofdbestuur op congresvoorstel Zutphen

De problematiek die dit voorstel aan de orde stelt, is - ook naar de mening van het hoofdbestuur - een ernstige en verdient zeer zeker de aandacht van een beweging als het Humanistisch Verbond. In het kader van ons zgn. ecologieproject is het hoofdbestuur dan ook al een aantal jaren geleden begonnen voor deze zaken aandacht binnen onze beweging te vragen. Verwezen moge worden naar de rapporten van twee werkgroepen, de op ons initiatief in vele gemeenschappen hierover gevoerde discussies, het in Rotterdam op 8 en 9 februari 1975 gehouden symposium, het in verband daarmee verschenen rapport getiteld: „Welvaartsdaling in een zich ontwikkelende samenleving”, het Verslagboek van het symposium en de Slotconclusies daarvan die apart gepubliceerd zijn.

Uit de rapporten van de Club van Rome en uit al hetgeen sedertdien verschenen is, met inbegrip van onze eigen publikaties, is in ieder geval duidelijk gebleken, dat een aantal ontwikkelingen op dit gebied elkaar versterken en op elkaar inwerken. Een van die ontwikkelingen is de toenemende behoefte aan energie die de rijke landen in het bijzonder ten toon spreiden en waaraan getracht moet worden zoal niet een halt toe te roepen, dan toch in ieder geval beperkingen op te leggen. Een belangrijk onderdeel van die ene ontwikkeling is de verdere vergroting van de mogelijkheid via kernenergie aan deze behoeften te voldoen.

De aanmaak van splijtstoffen, die daarvoor vereist is, lijkt grote extra risico's voor het overleven van mens, plant en

dier mee te brengen. Risico's zowel wat betreft het stralingsgevaar dat zich ook bij vreedzaam gebruik van kernenergie voor kan doen, als het gevaar dat splijtstoffen voor niet-vreedzaam gebruik beschikbaar worden gesteld. Hoewel deskundigen, naar bekend is, verdeeld zijn over de vraag hoe groot deze risico's zijn, vervult e.e.a. het hoofdbestuur met grote zorg. Splijtstoffen bevorderen bovendien niet dat welvaart en welzijn op wereldniveau rechtvaardig verdeeld worden.

Het hoofdbestuur meent desondanks dat in het congresvoorstel slechts één van de onderdelen van een groter probleem (de energiebehoefte) aan de orde gesteld wordt, dat op zijn beurt weer onderdeel vormt van een nog groter probleem (het overlevingsvraagstuk). Het voorstel geeft aan die problemen en bijv. aan de vraag of en hoe aan de energiebehoefte wel kan worden beantwoord, te weinig aandacht.

Om die redenen moet het hoofdbestuur het voorstel, zoals het ter tafel ligt ont-raden. Het wil echter zijnerzijds gaarne een bijdrage trachten te leveren aan een z.i. meer adequate uitspraak van het congres aldus:

„Het congres, . . . enz.
met grote zorg vervuld over de kansen van overleven in de huidige wereld, in het bijzonder bezorgd over de nog steeds alarmerend toenemende behoefte aan energie, zeker in de rijke landen, meer in het bijzonder verontrust over de risico's die de toepassing van kernenergie en de daarvoor nodige aanmaak van splijtstoffen meebrengt, spreekt uit dat in een samenhangend beleid gericht op overleving van mens, plant en dier, de toenemende behoefte aan energie drastisch moet worden afgeremd alsmede dat in een dergelijk beleid de uiterste terughoudendheid past t.a.v. aanmaak van splijtstoffen, doet een beroep op de regering de uitvoer van splijtstoffen naar landen, die het verdrag tegen de verspreiding van kernwapens niet hebben ondertekend, te verhinderen en roept een ieder die het aangaat op naar vermogen aan een dergelijk beleid mee te werken, draagt het hoofdbestuur op deze uitspraak op hem gepast voorkomende wijzen ter kennis te brengen van regering, parlement en publiek, en gaat over tot de orde van de dag.”

Conclusie

T.a.v. het voorstel zoals het is ingediend: ontraden.

T.a.v. een voorstel met inachtneming van het bovenstaande, veranderd: wij nemen dat graag over.

Samen naar de film

Op mijn schrijftafel ligt al een hele tijd een papier, waar ik het een beetje moeilijk mee heb. 't Is een enthousiaste aankondiging van een inmiddels al geopend vrouwencafé in Hilversum.

„Daar moet je nooit heen gaan,” zei een mevrouw, met wie ik er terloops over sprak, heel geschrokken, „dat zijn allemaal lesbiennes en die palmen je in en je bent verloren, voor je 't weet!” Alsof ik een duik wilde nemen in een bassin met sidder-alen. We schrijven tussen twee haakjes het jaar 1977! Wie denkt, dat dit soort reacties niet meer voorkomen, is een onverbeterlijke optimist. Nu ben ik niet zo bang uitgevallen, maar toch zal ik nooit naar zo'n café toegaan. Ik ben al geen café-mens, hoogstens eens voor een vlugge consumptie, maar in een café enkel en alleen voor vrouwen, zou ik me beslist heel ongemakkelijk voelen.

Op de aankondiging van het vrouwencafé in Hilversum staat, dat je er „lekker even uit de sleur” kunt zijn, er komen misschien praatgroepen, goede gesprekken en discussies en een vrouwenfilm. Daar ben ik nu van geschrokken. In de eerste plaats doet het me vreselijk aan het kinderliedje van de Bibeibonse berg denken, waar Bibeibonse mensen wonen, die Bibeibonse kinderen hebben. Vrouwen in een vrouwencafé met een vrouwenfilm. Waarom moeten vrouwen per se naar een vrouwenfilm kijken! Mag het niet een gewone film zijn?

Vroeger op feestjes en verjaardagen zaten de mannen aan de ene kant van de kamer, met sigaren en biertjes en borrels. Aan de andere kant zaten de vrouwen met hun zoete slokjes. 't Gebeurt nog wel, veel meer dan we denken, maar het wordt toch al gemengder. En nèt nu dit in het gewone dagelijkse leven aan 't veranderen is, moeten de vrouwen weer apart, geïsoleerd, weer lekker onder elkaar, weg met de mannen en kijken naar een vrouwenfilm, wat dat dan ook mag zijn. Moderne vrouwen hebben tenslotte overal belangstelling voor, dus wat nu een specifieke vrouwenfilm is, is me een raadsel. Bovendien, wie bepaalt dat? Eén ding is zeker, dacht ik, een vrolijke film wordt het niet, want wat ik ook lees of hoor of merk van vrouwen, die zich met hart en ziel met de vrouw en haar belangen bezighouden, humor, een beetje gezonde zelfspot en wat relativeren van de dingen is er niet bij. 't Is allemaal loodzwaar met soms van die eigenaardige grapjes. Zo las ik een hele tijd geleden in het Handelsblad een bijdrage van, ik meen de feministe Hanneke van Buuren, die het in Het Hollands Dagboek had over „het bouwjaar” van haar kinderen, in plaats van het geboortjaar. Waarschijnlijk een uithaal naar de man en zijn auto. Waar is dat voor nodig?

Ik geloof niet, dat je het vrouwenbelang dient door lekker hard tegen de mannen aan te schoppen. En dat de kracht gelegen is in het isolement, ja, dat dacht Abraham Kuypers vroeger ook.

„Ach mevrouw”, zei een vroeger werkster van ons dikwijls, „manne benne beesten en alle kerels de koorts, maar je kan ze toch niet misse!”

Ik zal niet zeggen, dat ik deze uitspraak helemaal onderschrijft, maar we zijn nu eenmaal samen met de mannen op deze aarde, we moeten het samen, met elkaar opknappen. Waarom dan niet samen in een café en samen naar een gewone mensen-film? Reuze gezellig!

Ans Spigt.

Over de mogelijkheid en de rechtvaardiging van euthanasie

door P. Spigt

In N.R.C.-Handelsblad van 14 januari 1977 heeft de ook in onze kringen welbekende filosoof Dr. W. N. A. Klever een boeiende, maar vooral ook zeer gewichtige vraag aan de orde gesteld met betrekking tot de problemen van de *euthanasie*. Hij concludeert: „dat het vragen om de dood geen menselijke mogelijkheid is en tevens in strijd is met de logica van het vragen”. Daartoe heeft hij uitgelegd: als men een wilsdaad stelt dan wil men iets. Hij citeert Hegel: „Een wil die slechts het abstract algemene wil, wil niets en is daarom geen wil. Het bijzondere dat de wil wil, is een beperking, want de wil moet, om wil te kunnen zijn, zich beslist beperken.” Klever voegt daaraan toe: „In de hypothetische doodswil echter, wil men zijn eigen ondergang, het niets.” Hij maakt de gevolgtrekking dat de vraag naar de eigen dood eigenlijk zijn eigen ontkenning in zich sluit.

We zijn vaak geneigd uitgangspunten op een positivistische manier als onproblematische vanzelfsprekendheden te passeren doordat we er niet altijd op verdacht zijn dat de dingen niet altijd betekenen wat zij schijnen te beduiden.

Want wie iets vraagt is op iets gericht, streeft iets na. Vragen, zegt Klever, is niet alleen een teken van leven, maar ook een teken van levenswil. De vraag om gedood te worden is voor Klever derhalve „het tegenovergestelde van wat in de vraag als act impliciet wordt beoogd”. Hij twijfelt dan ook weloverwogen aan „de mogelijkheid en uitvoerbaarheid van zulk een in zich zelf tegenstrijdige zaak”.

Een kritische beschouwing aangaande de fundamentele problemen die verbonden zijn met onze standpunten in belangrijke levenskwesties — euthanasie is zo'n kwestie — behoren wij altijd serieus te nemen. We zijn vaak geneigd uitgangspunten op een positivistische manier als onproblematische vanzelfsprekendheden te passeren doordat we er niet altijd op verdacht zijn dat de dingen niet altijd betekenen wat zij schijnen te beduiden.

Willen leven betekent — om een werkelijk willen te zijn — het willen realiseren van een voorstelling omtrent een bepaalde wijze van leven.

Maar nu het betoog van Klever zelf. Kort gezegd vraagt hij zich af of wij het verzoek van iemand om gedood te worden letterlijk mogen opvatten als een verzoek om de dood.

We moeten uitgaan van een situatie: dat de mens die ons de vraag stelt hem te helpen dood te gaan — in feite een geval van vrijwillige euthanasie — in het algemeen beschikt over de normale gees-

telijke vermogens, waarin hem of haar ook allerlei andere serieuze beschikkingen worden toegestaan. Elke andere situatie weiger ik — als onze zedelijke verantwoordelijkheid te buiten gaand — onder ogen te zien.

Klever zegt het Hegel na: om werkelijk te willen moet je *iets* willen. Dat lijkt mij juist. Hij gaat verder: vragen is een teken van leven. Daar is ook niets tegen in te brengen. Maar is „een teken van leven altijd een teken van *willen* leven”? Dat is niet zo'n heldere denksprong. Want wat is „leven”? Leven zelf is net als willen-zonder-meer nog niet *iets* willen. Willen leven betekent — om een werkelijk willen te zijn — het willen realiseren van een voorstelling omtrent een *bepaalde wijze van leven*.

De proef op de som levert niet zozeer de zelfmoordenaar — dat kan nog wel als een dubieus voorbeeld beschouwd worden — maar de martelaar, de verzetsstrijder die gepakt is en verhoord wordt en zwijgt, hoewel hij weet dat hij daardoor gedood zal worden, terwijl hij zijn leven wellicht zou hebben kunnen redden door te spreken. Hij wil liever dood dan te leven (als verrader) op een wijze die met zijn diepste wezen strijdt. Hij zal het ook wel gezegd hebben: maak mij maar dood!

Mag men nu zeggen: die vraag is innerlijk, logisch tegenstrijdig? Ja, dat kan men Klever gerust toegeven — ja de verzetsstrijder zou dit zelf ook wel grif toegeven — maar er is geen enkele grond om de letterlijke vraag niet *serieus* te nemen. Die mens wil wel *leven*, maar op een bepaalde manier — en aangezien dat door de situatie niet verwezenlijkt kan worden, wil hij dood.

Een vraag heeft namelijk nooit alléén een positieve inhoud. De vraag om iets bevat tegelijk de afwijzing van zijn tegendeel.

Een vraag heeft namelijk nooit alléén een positieve inhoud. De vraag om iets bevat tegelijk de afwijzing van zijn tegendeel. Ook dat is logisch. En het is in het geheel niet zeker welke „zijde” van de vraag de meest serieuze betekenis moet worden toegekend.

De zojuist genoemde verzetsstrijder „vraagt” feitelijk om de dood — en dat is inderdaad de keerzijde van zijn verlangen naar het leven waarvoor hij zich heeft ingezet. Eigenlijk — zegt Klever — vraagt hij om te leven, dus het is een onmogelijke vraag. Dit is *ten halve* waar, want de man vraagt niet om leven-zonder-meer, want dan was er een uitweg voor hem. Leven moet altijd betekenen,

Als wij het probleemgebied van euthanasie terugbrengen tot zijn essentie dan staan we voor de vraag: zijn wij gerechtigd hulp te verlenen bij zelfdoding?

net als de wil om pas een ware wil te zijn: leven op een bepaalde manier. De vraag om de dood van een lijdend mens die in een onomkeerbaar proces verkeert kan dus in *beginsel* een *mogelijke* vraag zijn die in redelijkheid zou kunnen worden ingewilligd.

Zijn wij er nu uit? Ten dele, dacht ik. De twijfel van Klever, maar óók de op-ruiming van die twijfel, wijzen eventueel de weg naar een dwaalspoor. De schijn zou in beide gevallen gewekt kunnen worden dat de vraag van een mens om hem te doden het beslissende element voor het handelen van de „helper” vormt. Hetzelfde effect zou kunnen uitgaan van de actie voor het zogenaamde *levenstestament*.

Het verrichten van euthanasie betekent zonder meer: het doden van een mens met voorbedachten rade. En dát moet gerechtvaardigd worden.

De probleemstelling van Klever bevat de gevaarlijke suggestie dat we eigenlijk van de euthanasie af zijn als we de vraag als een onmogelijke hebben gedefinieerd, terwijl de weerlegging van Klevers stelling er toe zou kunnen leiden dat de erkenning van de vraag om de dood als een serieuze, tevens de rechtvaardiging van vrijwillige euthanasie inhoudt.

En dat is volstrekt onjuist.

Als wij het probleemgebied van euthanasie terugbrengen tot zijn essentie dan staan we voor de vraag: zijn wij gerechtigd hulp te verlenen bij zelfdoding?

Het verrichten van euthanasie betekent zonder meer: het doden van een mens met voorbedachten rade. En dát moet gerechtvaardigd worden.

Welnu, een al te zwaar accent op de vraag van de betrokkene suggereert dat om die vraag alles draait — en niets is minder waar. De vraag alléén kan nooit onze rechtvaardiging funderen. De vraag, de bewuste wilsuiking is wel een onmisbaar element, maar het verrichten van euthanasie kan alleen gerechtvaardigd worden door de gegrondheid van onze motieven voldoende aan te tonen.

Bij die verdediging vormt het verzoek van de vrager een déél van de rechtvaardiging, maar de hoofdzaak is dat het hele complex van overwegingen, dat aan het besluit om euthanasie te verrichten ten grondslag heeft gelegen, de toets van zedelijke kritiek kan doorstaan.

Bij die verdediging vormt het verzoek van de vrager een déél van de rechtvaardiging, maar de hoofdzaak is dat het hele complex van overwegingen, dat aan het besluit om euthanasie te verrichten ten grondslag heeft gelegen, de toets van zedelijke kritiek kan doorstaan.

In die grondslag is dan tevens de enige basis aangeduid waarop iemand zich moreel vrijwaaert aan het verrichten van euthanasie — ondanks een uitdrukkelijk gestelde vraag — kan onttrekken.

Cuba

Toen president Batista in 1959 met schatkist en al op de vlucht sloeg voor het rebellenleger, liet hij op Cuba een troosteloze erfenis na van een verpauperde en verziekte maatschappij. Een kwart van de bevolking kon lezen noch schrijven. Scholen ontbraken en tienduizend man onderwijzend personeel was werkloos omdat ze geen geld hadden om een baantje te „kopen”.

1961 werd uitgeroepen tot „Jaar van het onderwijs”. Meer dan honderdduizend scholieren en studenten trokken naar het platteland om de boerenbevolking te alfabetiseren. Eind 1961 was Cuba het eerste land in Latijns-Amerika dat zichzelf bevrijd had van de gesel der onwetendheid. Een combinatie van hoofd- en handarbeid zou de leidraad worden van de Cubaanse opvoeding en van het hele onderwijssysteem: van kindercrèche tot universiteit. In de eerste twintig maanden na de revolutie bouwde men tienduizend nieuwe scholen.

Fidel Castro: „Een kind dat opgroeit zonder te weten hoe een maïskolf groeit, hoe suiker gemaakt wordt en stoffen geweven, waar vlees, melk en andere levensmiddelen vandaan komen, zo'n kind mist iets essentieels in zijn opvoeding. Onze revolutie streeft er naar dat in de toekomst alle Cubanen zowel hoofd- als handarbeid verrichten. Iedere denker moet een arbeider en iedere arbeider een denker worden.”

In nevenstaand artikel vertelt Frank de Mink enkele eerste indrukken van zijn reis, die hij samen met 27 andere, in de onderwijswereld werkzame Nederlanders maakte. In Cuba, onder de zuidkust van de Verenigde Staten, leeft een volk van rond tien miljoen inwoners voornamelijk van suiker- en tabaksexport. Het nieuwe opvoedings- en onderwijssysteem heeft een marxistisch-leninistische grondslag, die aan het einde van de vorige eeuw voor het eerst uitgewerkt werd door de vrijheidsstrijder José Martí en later in de zestiger jaren door de beroemd geworden arts en guerrillastrijder Che Guevara. Hij predikte de nieuwe mens, die het groepsbelang boven alles moet stellen. Geen enkele vorm van arbeid mag hij minachten, hij moet blijken geven van vaderlandsliefde en dient solidair te zijn met alle onderdrukte volken die voor hun bevrijding strijden.

Wie meer wil weten, zou de Mink kunnen vragen, een avond te komen praten, met zijn dia's, Havikshorst 53, Leiden, tel. 071-211117. Verder is aan te bevelen het artikel van Kath. van Dorp en Fleur Bourgonje in „Jeugd en Samenleving” van 1976, pag. 907-v., waaruit hier het een en ander werd ontleend.

AW

FRANK DE MINK

en Aart Weiland be

Een eenvoudige flat in de Merenwijk te Leiden. Echtgenote Magda prepareert in een andere kamer haar lessen en vergaderingen voor de volgende dag.

In tegenstelling tot wat men van deze levendige, vlot pratende en tien uur per dag werkende man zou verwachten, kan hij zeer ontspannen en nadenkend een pijp zittend roken. Hij is misschien toch minder extravert dan ik dacht.

Frank, je bent vorig jaar wezen kijken in Zambia en Tanzania; nu ben je naar Cuba geweest. Vanwaar dat gereis? Vakantie, avontuur?

— Niks hoor, studie, belangstelling! Het is bovendien een bijvak in m'n doktoraalstudie: onderwijs in ontwikkelingslanden. Daar ben ik enorm in geïnteresseerd. Het oude koloniale systeem biedt geen bruikbare opleidingsmethoden in een onafhankelijk geworden socialistisch land. 't Is ongelooflijk wat er met zo'n nieuwe radicale aanpak uit de bus komt. Vooral op Cuba. Dat land heeft een naam op dat gebied gekregen. Nou, dat wou ik wel 's zien.

Hadden jullie een voorgekookt programma om af te werken?

— Nee, dat mochten we zelf opstellen. Hadden we samen in Nederland al gedaan. Veel gelezen tevoren, keuzen gemaakt uit scholen, fabrieken en experimenten die we wilden zien.

Hoe kwamen jullie er toe?

— Een oproep in het blad van de ABOP (Algemene Bond van Onderwijzend Personeel), geplaatst door „Venceremos”. Deze vereniging, vrienden van Cuba omvattend, heeft als doel het verspreiden van informatie over Cuba. Want net als over de Sovjet Unie wordt er in het Westen zeer weinig informatie en dan nog vaak gekleurd gebracht.

Met wat voor gezelschap gingen jullie tenslotte?

— Bijna 30 man, allen uit het onderwijs;

lager, voortgezet en universitair. Ook sociologen en onderwijskundigen. Wel allemaal leden van de ABOP. Met de toeristische organisatie op Cuba hebben we toen een deel van onze wensen kunnen regelen. Kostte wel moeite hoor! In het hotel wilden ze elke avond iets voor ons organiseren. We waren immers toeristen! Die moesten geamuseerd worden. Maar wij wilden liever onze ervaringen bepraten en opschrijven. We waren aan het werk, niet op vakantie.

Wat heb je al zo opgeschreven?

(lacht) — Daar heb je wel vijf Humanisten voor nodig! We hebben trouwens als groep een afspraak gemaakt: we gaan ons reisverslag gezamenlijk schrijven en publiceren. Dat gebeurt binnenkort. Maak de lezers dáár maar op attent.

Doe ik. (Venceremos, postbus 590, Utrecht. Uitgever van Cuba Libre). Vertel eens wat algemene indrukken. Ben je voldaan?

— Méér dan voldaan, enthousiast. Er bestaat geen ontwikkelingsland waar in korte tijd zoveel is gedaan. Je ziet het overall: op straat, bij de scholen, op het land; de mensen zijn opgewekt, werken hard en daarnaast werken zij als vrijwilligers, bij de massa-organisaties en bij het onderwijs.

Zeker 80 % van de bevolking is bij de democratie van de massa-organisaties betrokken. En weet je wat ook zo opvallend is? De participatie van ouders in het onderwijs. Die is véél verder dan in Nederland. Hier praat men er over, daar gebeurt het. Volgens hun ideologie heeft arbeid een vormende waarde op kinderen, zij integreren, leren en werken. De arbeid wordt bewust in het onderwijs ingebouwd: fabricage op school, leren in de moestuin, op het land, enz.

Kun je een voorbeeld geven van wat jij democratie noemt?

— Ja. We hebben een fabriek bezocht. Sigarenfabriek. De havana's worden daar nog met de hand gemaakt. Toen het mogelijk werd om de productie te automatiseren, hebben de arbeiders zélf 't besluit

BEZOCHT CUBA

Bezoocht Frank de Mink

genomen, dat niet te doen. Opdat er geen werkloosheid zou ontstaan.

Herhaaldelijk komt de Mink terug op zijn constatering, dat de situatie op Cuba in alle opzichten beter is dan vóór de revolutie.

— De spankracht van het volk tegen de vroegere onderdrukkers en tegen de C.I.A. is enorm groot. Er heerst wantrouwen tegen de kapitalistische big brother in het noorden, en niet ten onrechte. De C.I.A. zit vol met rancuneuze Cubanen. Hier (reikt een stencil aan) hier heb je 'n lijst van één jaar terroristische acties: 1976. De laatste was de ergste: op 6 oktober explodeerde een Cubaans lijnvliestuig. Alle 73 dood. In onze Nederlandse pers werd dat afgedaan als „een ongelukje”. De dader is overigens gearresteerd, in Peru. Dr. Orlando Bosch. Ze hebben het gevoel, nog steeds in een strijd op leven en dood gewikkeld te zijn.

Daar lijkt het wel veel op. Jij loopt nog al weg met Cuba, niet?

— Ik ben inderdaad erg enthousiast over Cuba. Natuurlijk heb ik ook twijfels over de mogelijkheden, een nieuwe samenleving en een „nieuwe mens” te vormen.

Vooraf in een samenleving met een traditie als de Cubaanse. Eigenlijk heb ik meer vragen dan antwoorden. Op veel plaatsen zag ik hoe bewust werd nagestreefd, kritische vrije mensen te vormen en een socialistische samenleving op te bouwen. Er is veel te vertellen over onderwijsexperimenten en de resultaten daarvan; over sociale vorming en internationaal besef, over het functioneren van de democratie, over de manier waarop de politieke besluitvorming in zijn werk gaat, over de betrokkenheid van Cubanen bij hun revolutie, over de rol van jeugdorganisaties, onderwijs en vorming aan volwassenen, organisatie van arbeidssituaties, over de rol die kunstenaars spelen, internationale politiek, enz. Op elk van deze punten zouden we uitvoerig door kunnen gaan, maar dat lijkt me meer iets voor een discussieavond, waarbij we materiaal kunnen laten zien. Ik vind het niet gemakkelijk om er zomaar stukjes uit te halen: sommige zaken kun je alleen uit de maatschappelijke context waarin ze plaats vinden, begrijpen.

Door er één facet uit te halen zoals we meestal doen vertekenen we de situatie en geven voedsel aan bestaande vooroordelen. Neem nou dat KRO-TV-programma over Cuba (jan. '77). Sommige mensen, die ik over dat programma sprak, hoorden alleen de suggestieve vragen van de interviewers, inplaats van de antwoorden van de Cubanen-zelf.

Als afsluiting graag nog een enkele persoonlijke vraag. Hoe kwam jij bij het HV?

— Als antwoord vertelt hij over zijn jeugd en zijn verblijf op een oecumenische school, waar hij bijbelonderricht ontving en Kierkegaard las. Zo kwam hij tot de ontdekking, dat speciaal de wijsbegeerte hem geweldig boeide. Pas in militaire dienst kwam ik bij het HV. Ja, die dienst — ik had het er moeilijk mee, met m'n geweten. Wat is eigenlijk een geweten? Had ik gewetensbezwaren tegen oorlogvoeren? Enfin, ik ben soldaat geworden, vanuit de idee van protest-dienst (zoals Dieckerhof die onder woorden bracht). Nu, bij de herhaling, heb ik een beroep gedaan op de wet voor gewetensbezwaarden tegen de militaire dienst. Via de humanistisch geestelijk raadsman, de heer S. van der Belt, ben ik met het HV in aanraking gekomen.

Ben je optimist of pessimist?

— Ik leef en handel als een optimist, maar ik heb het gevoel dat de mensheid als geheel langzaam achteruitgaat. Ik ben bezorgd over de trage onderwijsveranderingen, over de uiterst geringe ontwikkelingshulp, die bovendien nog vaak met imperialistische uitbuiting verbonden is en het betrokken land nog meer afhankelijk maakt van het rijke deel der wereld.

Ik voel me niet machteloos. Er zijn altijd wel anderen, die dezelfde soort problemen zien als ik. Met hen zoek je dan contact, ga je aan het werk. Soms in een kleine groep, soms in een grote organisatie, nu eens over plaatselijke — en dan weer over wereldproblemen. In het Humanistisch Verbond vind ik een gemeenschap, die oog heeft voor mijn stokpaardjes én voor mijn twijfels.

Aart Weiland bezocht in Leiden Frank Boudewijn de Mink (29) die, na een half jaar voorbereiding, het onderwijs op Cuba heeft bekeken.

Aan het begin van zijn natuurkunde-studie koos de Mink al voor het onderwijs — later uitgebreid tot onderwijskunde. Na de natuurkundestudie gaf hij les in het voortgezet onderwijs terwijl hij daarnaast verder studeerde. Nu geeft hij in de avonden didactiek, terwijl hij zich overdag aan de Leidse Universiteit voorbereidt op het doctoraalexamen onderwijskunde, met als bijvakken: Humanistiek: Onderwijsproblematiek van ontwikkelingslanden. Tevens volgde hij cursussen op het Humanistisch Opleidings Instituut.

In de afdeling Leiden kent men hem als een enthousiast bestuurslid, wie het echter door zijn veelzijdige interesses en zijn gecombineerde baan en studie wel eens aan tijd ontbreekt om al datgene te doen wat hij wenselijk vindt.

Leef-woon-werk-gemeenschappen

De werkgemeenschap PRO organiseert twee gespreksdagen over dit onderwerp. Ook zullen thema's als werkloosheid, duo-banen, kleinschaligheid en zachte technologie aan de orde komen. Arnhem, 2 april van 11—17 uur in zaal 3 van De Coehoorn, Coehoornstraat 11, t.o. station NS. In Emmen op 23 april van 11—17 uur in hotel Grimme, Marktplaats 5, een paar minuten lopen vanaf station.

Nadere informatie: PRO, Kannenburg 201 in Deventer. Tel.: 05706-1523.

Humanistisch groepswork

In het voorjaar starten weer een ontmoetingsgroep, een spelgroep en een praatgroep. Er is een aardige folder uitgekomen die nadere informatie over dit groepswork geeft. Inlichtingen bij Albert Nieuwland, J. W. Brouwersstraat 18 in Amsterdam.

Training gespreksleiders

Zowel in Alkmaar als in Amstelveen starten binnenkort trainings-kursussen voor gespreksleiding. De bedoeling is hier vrouw en man te trainen in het begeleiden van gespreksgroepen. Deze beide kursussen zullen worden geleid door Ila Schoutsen en worden gehouden in Alkmaar op de data 19 en 25 april en 2 en 9 mei. Inlichtingen bij W. Koeman te Schoorl. Tel. 02209-1467. In Amstelveen vanaf 11 juni. Inlichtingen: Mw. Visser 020-416220.

Kunst in Nunspeet

In de vorige Humanist stond aangekondigd dat Garnt Stuiveling een lezing zou houden in Nunspeet. Maar hiervoor in de plaats komt op zondag 13 maart om 14.00 uur J. C. van der Waals uit Amsterdam naar Nunspeet. Hij houdt een inleiding met dia's over Kunst. Eventueel zal ook een video-band over Karel Appel worden vertoond.

Rutger Kopland:

Brief uit het beloofde land

Je kunt gaan waarheen je wilt maar er zit al weer zoveel terugkeer in iedere stap en plaatsen van oud zeer liggen in ieder landschap

Ik moet al bijna weer huilen als de avond in het dal waren en volmaakt uit de bomen valt alsof je voorgoed met de dingen zou kunnen verdwijnen

Hoe moet ik dat noemen liefje. het doet niet zoveel pijn om pijn te zijn, het maakt je niet blij genoeg om blij te zijn.

Het beloofde land is verboden.

Kandidaatstelling Verbondsraad

a. Van de destijds door het hoofdbestuur ter benoeming voorgedragen kandidaten stellen zich niet meer herkiesbaar:

mevr. M. Blom-Mourits te Moergestel
mevr. P. C. Hienekamp-Ehrbecker te Hilversum
mr. A. F. E. Hensen te Rijswijk (Z.H.)

Door het hoofdbestuur worden voor deze drie vacatures kandidaat gesteld:

— mr. M. Knap te Amsterdam
— S. van de Belt te Eindhoven
— drs. B. T. M. van Hoeij te Amsterdam

en daarnaast de zittende leden:

— J. Bijleveld te Loon op Zand
— prof. dr. E. W. Hommes te Maarssen
— B. J. Max te Deventer
— F. de Mink te Leiden
— mr. dr. H. J. Roethof te Utrecht
— drs. H. I. Sie Dhian Ho te Hengelo
— mr. A. Warburg te Den Haag

b. Door de gewesten en gemeenschappen worden kandidaat gesteld:

gewest Groningen:

— drs. J. G. Martens-Wartena te Haren (Gr).
— P. Jonker te Hoogezand

gewest Friesland:

— J. C. de Jong te Oranjewoud
— vacature

gewest Drenthe:

— J. G. van Eck-Boerema te Emmen
— W. A. van Opijnen te Assen

gewest Overijssel:

— drs. A. J. Venstra te Zwolle
— L. van Hoek te Enschede

gewest Gelderland:

— H. Rabbie te Lochem
— W. G. Muns te Elspeet

gewest Utrecht:

— J. Samson te Bilthoven
— F. Engel-Hogeboom te Bussum

gewest Noord-Holland:

— W. F. Koeman te Schoorl
— W. T. van Varik te Haarlem

gewest Zuid-Holland:

— A. F. Hemeltjen te Dordrecht
— vacature

gewest Zeeland:

— J. Steenaard te Middelburg
— H. Tideman-Leemhuis te Kloetinge

gewest Noord-Brabant:

— J. Scholtz-Mol te Breda
— G. Pit te Breda

gemeenschap Alkmaar:

— H. Duijneveld te Schoorl

gemeenschap Amersfoort:

— M. Sitton-de Ligt te Leusden

gemeenschap Amstelveen-Buitenveldert:

— W. C. Kollé te Amstelveen

gemeenschap Amsterdam:

— G. Neervoort te Amsterdam

gemeenschap Apeldoorn:

— P. Hommes te Apeldoorn

gemeenschap Arnhem:

— F. A. C. Vrind te Arnhem

gemeenschap Deventer:

— R. D. de Kroes te Deventer

gemeenschap Eindhoven:

— vacature

gemeenschap 's-Gravenhage:

— Chr. Coosen te Den Haag

gemeenschap Groningen:

— G. Zevenberg te Groningen

gemeenschap Haarlem:

— P. Blaauw te Haarlem

gemeenschap Hilversum:

— C. Hooykamp te Hilversum

gemeenschap Leeuwarden:

— A. Drijver te Leeuwarden

gemeenschap Leiden:

— H. Muskee te Voorschoten

gemeenschap Rotterdam:

— J. J. Flörke-de Wachter te Rotterdam

gemeenschap Utrecht:

— B. G. C. Verhoeven te IJsselstein

gemeenschap Voorburg-Rijswijk:

— R. Th. van der Wal te Rijswijk

gemeenschap Wageningen:

— E. C. van der Heide-Somers te Rhenen

gemeenschap Zwolle:

— vacature

Humanist

eindredakteur: Jetske Mijs.

Druk: Lumax, Utrecht.

Redaktie-adres: Hum. Verbond,
Oudegracht 152, Utrecht. Tel. (030)
31 81 45.

Abonnementsprijs voor niet-leden:
f 18,— per jaar t.n.v. Humanistische
Pers, postgiro 58, Utrecht.

't Houvast van de maartaktie

Het Steunfonds Praktisch Humanisme zal ook dit jaar weer aan de leden van het Humanistisch Verbond vragen zo mogelijk mee te werken aan het slagen van de jaarlijkse maartaktie. Voor dit verzoek bestaat deze keer nóg meer grond dan voorgaande jaren.

De verbondspenningmeester schreef namelijk aan het Steunfonds dat voor de vervulling van een aantal belangrijke wensen over drie jaar al een bedrag van f 1.000.000,— beschikbaar zou moeten zijn. Nu krijg je als geldvrager nog makkelijker zoveel nullen op het rekest dan op papier. Anders gezegd: het Steunfonds zal nieuwe reserves van inventiviteit en overredingskracht moeten aanboren om van het Humanistisch Verbond een miljonair-voor-'t-goede-doel te maken.

Een flinke stap in die richting kan de maartaktie '77 worden. Kàn...

Het thema van de aktie is: „houvast”. Miljoenen zoeken een houvast in de samenleving, velen géven houvast. Daartoe behoort ook het Humanistisch Verbond.

Misschien geven duizenden leden van dit verbond voldoende houvast voor een gerechtvaardigd optimisme over het succes van déze maartaktie.

We komen er binnenkort uitvoeriger op terug.

Stichting Steunfonds Praktisch Humanisme – Paulus Buyslaan 23 – Amersfoort – telefoon: 033-16474 – giro 6168.

Berichten uit de IHEU-commissie

Zoals ik in mijn verslag van de Boardmeeting (Board is hoofdbestuur van de IHEU dat bestaat uit vertegenwoordigers van de aangesloten organisaties) van vorige zomer hebt vermeld: volgend jaar wordt er weer een internationaal congres gehouden, en wel in Engeland. Mensen die zich nooit hebben ingedacht wat er allemaal te pas komt bij het organiseren van een congres, kunnen zich misschien niet voorstellen dat wij ons daar toen al zo druk over maakten. Maar dat moet echt wel. In de eerste plaats omdat de zalen die je nodig hebt, lang van te voren besproken moeten worden. Dat is nu gebeurd: in de universiteit van Surrey in Guilford, waar ook slaapgelegenheid is. En verder omdat de Board maar eens per jaar bijeenkomt; dit jaar zal dat in juni zijn. Als we dan pas over het congres gaan praten, krijgen we niet alles meer op tijd in orde.

Vorige zomer dus hebben we al de eerste besprekingen gehad onder meer over het congressthema. Er kwamen daarbij zoveel suggesties ter tafel, dat we het binnen de tijd die daarvoor op de agenda was uitgetrokken, niet eens konden worden. Daarom werd aan de vertegenwoordigers van de British Humanist Association en de Rationalist Press Association gevraagd, die het congres organiseren, een voorstel te doen waarin de diverse ideeën zoveel mogelijk tot hun recht kwamen. Die Engelsen hebben toen een knap uitgewerkt plan gemaakt waarin inderdaad met alle suggesties rekening was gehouden. Maar het betekende wel dat we dan ook ongeveer alle wereldproblemen zouden moeten behandelen, en dát binnen de vijf dagen die zulke congressen ongeveer duren.

De kwestie van welk thema je moet kiezen voor een IHEU-congres is telkens weer een moeilijke zaak. Natuurlijk behoor je je als humanist bezig te houden met wat er wel en niet gebeurt op het

terrein van de mensenrechten, armoede, overbevolking, grondstoffen en vervuiling en ga zo maar door: al die veelomvattende, met elkaar samenhangende onderwerpen waar allerlei nationale en internationale organisaties zich al jarenlang over buigen. Maar hoe kun je daar nu in een paar dagen een behoorlijk gefundeerd humanistisch gezichtspunt, liefst met suggesties voor oplossingen, voor leveren?

Naar aanleiding van vorige congressen waar ook veel van die uiterst ingewikkelde problemen aan de orde werden gesteld, zijn er stemmen opgegaan (waaronder de mijne) dat we moeten proberen het congressthema meer te begrenzen, nauwer te omlijnen. Maar dan mag het ook weer niet ál te specialistisch zijn, omdat je onder onze congresgangers zowel een taxichauffeur kunt tegenkomen als „gewone huisvrouwen” (een heel interessante categorie), studenten en hoogleraren van de meest uiteenlopende studierichtingen.

Je moet je natuurlijk eerst afvragen wat je eigenlijk met een IHEU-congres wilt bereiken. Gaat het ons alleen om een gezellig onder-onsje van gelijkgestemde zielen? Willen we door beroemde sprekers aan te trekken beter in de publiciteit komen? Gaan we door keihard te werken proberen samen humanistische antwoorden te vinden op de vragen hoe het met de wereld moet? Hoe combineren we deze en nog meer overwegingen? Ik kan u daar geen mathematische formules voor geven. Wel kan ik u berichten dat Piet Thoenes en ik in Londen zijn geweest en daar met de Engelse organisatoren tot overeenstemming zijn gekomen dat we op het congres over „arbeid” gaan praten, een onderwerp waarbij iedereen zich betrokken kan voelen. Het is de bedoeling drie plenaire zittingen te houden waarin eerst een of twee sprekers een inventarisatie maken van

Radio & TV

Radio: iedere zondag van 9.30—10.00 uur op Hilversum I.

6 maart: aktualiteiten met o.a. aandacht voor de maart-aktie van het Steunfonds Praktisch Humanisme.

13 maart: „**Hou-vast**”. Onzekerheid en eenzaamheid zijn misschien wel de ergste problemen van deze tijd. Mensen maken elkaar eenzaam door elkaar te laten schieten en geen belangstelling voor elkaar te hebben. Wat doet het Humanistisch Verbond hieraan? Een uitzending in het kader van de maart-aktie van het Steunfonds Praktisch Humanisme. Produktie: Jetske Mijs.

20 maart: aktualiteiten.

27 maart: Hou-vast, deel 2. Produktie: Jetske Mijs.

Televisie: Nederland I, na laatste journaal:

6 maart: „Humanisme als daad”. Het Steunfonds Praktisch Humanisme ondersteunt honderden die zich inzetten voor hun medemens. Frits van der Klok filmde drie van hen.

20 maart: Humanisme als daad, deel 2. Karel van de Graaf praat over de mogelijkheden en beperkingen van vrijwillige hulpverleners met dr. J. P. van Praag en Richard Lukáč. Regie: Joos Elfferich.

wat wordt verstaan onder menselijke activiteiten, werken, werkloosheid, vrijetijdsbesteding etc. Dan zal iemand daar een humanistische visie, een perspectief op verschaffen, en tenslotte moet er een strategie voor acties worden uitgestippeld. Deze strategie zal mede gebaseerd worden op voorstellen van de diverse discussiegroepen die zich met het congressthema gaan bezighouden. Daarnaast wordt er ook gelegenheid geboden voor het vormen van groepen die zich liever op specifieke onderwerpen concentreren, bijvoorbeeld alternatieve samenlevingsvormen, multinationals; of die het meer in de richting van encounter groups zoeken, zoals tijdens ons laatste congres in Amsterdam werd gesuggereerd.

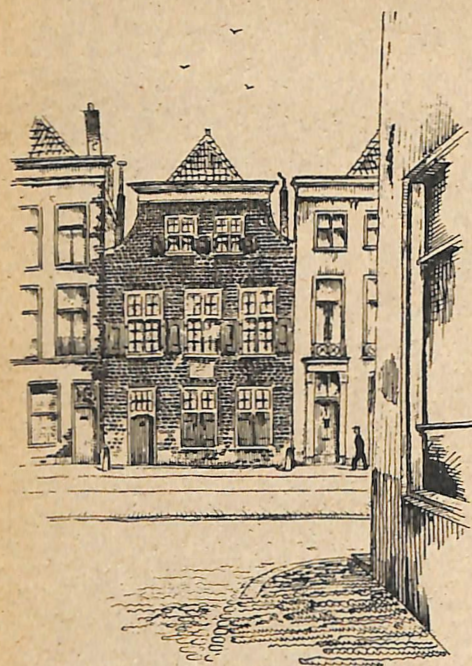
De Engelse organisatoren zullen een en ander — ook de plannen voor excursies en feesten — nader uitwerken, zodat we straks op onze Board-vergadering minder vaag hoeven te discussiëren. Als men het daar niet in grote lijnen met ons eens is, zullen we weer opnieuw moeten beginnen.

Nog even een paar korte mededelingen: — sinds kort hebben we een interessant contact met een humanistische groep in Mexico; ik hoop u daar binnenkort meer over te kunnen vertellen;

— er zijn nog exemplaren verkrijgbaar van onze brochure over multinationals die u thuis krijgt gestuurd als u f 5,— overmaakt op postgiro 1632969, IHEU, Oudegracht 152, Utrecht;

— als u nog geen lid bent van de IHEU, dan kunt u daar verandering in brengen: per jaar f 45,—, lidmaatschap voor het leven f 650,—; zomaar een gift is ook erg welkom!

Nettie Klein

Spinozahuis, den Haag

Achter die twee kleine raampjes daarboven in een Haags kamertje gehuurd voor f 80,— per jaar (prijspeil 1671) voltooid Spinoza zijn hoofdwerk, de *Ethica*.

Z'n huisbaas: Hendrick van der Spijck, „kamerverwer” van beroep, die het pand aan de Paviljoensgracht 72 twee jaar daarvoor had gekocht van Havick, de zoon van Jan Steen, u weet wel.

Nu woont de familie Van Oeffel er; dik tevreden, want het pand is net helemaal hersteld. De benedenverdieping is nu ingericht als openbare Spinoza-studiezaal. U belt maar even tevoren als u er graag wilt werken (070-608998). Het uitzicht vóór is erop vooruit gegaan, want de auto's zijn van het pleintje weg en er is net een plantsoentje aangelegd. Achter wacht de tuin nog op herstel volgens de meetkundige principes die Spinoza zo beroemd maakten, of het nou om z'n tuin ging of om z'n denkbeelden.

Een greep uit de nog komende evenementen die georganiseerd worden ter herdenking van Spinoza's 300ste sterfdag.

25 maart: Herdenking Erasmus Universiteit Rotterdam.

21 mei: Rijnsburg; Spinozadag van de Ver. Het Spinozahuis.

15 mei: Den Haag; conf. Spinoza en Herman Gorter (Ver. De Vrije Gedachte).

27 juni t/m 2 juli: Leusden; Spinoza-cursus Internat. School v. Wijsbegeerte. t/m 2 april: Spinozatentoonstelling Universiteitsbibliotheek Amsterdam.

17 april: NOS-tv-uitzending Spinoza-film van Jan Wiegel.

De Spinoza-film van Ton Aarden, die het Humanistisch Verbond op 20 februari uitzond, is op VCR-cassette bij onze RTV-dienst ter leen verkrijgbaar.

Nieuwe literatuur:

In Nederland verschijnen speciale Spinoza-nummers van het *Alg. Ned. Tijdschrift voor Wijsbegeerte* met de teksten van de nationale herdenking op 20 februari in Amsterdam; *Wijsgerig Perspektief* (nogal specialistische bijdragen) en ons eigen „*Rekenschap*” met een overzicht van Spinoza's leer door Dr. M. Fresco, een chronologie door Guido van Suchtelen, „Spinoza en het moderne humanisme” door P. Spigt; „De twee gezichten van Spinoza” door Leszek Kolakowski en Peter Krugs „Spinoza en Oost-Europa”. *Rekenschap* bestelt u door f 8,— over te maken op postgiro 58 van de Humanistische Pers, onder vermelding van „Spinoza-nummer *Rekenschap*”; als u al geen abonnee was voor f 27,50 per jaar (zelfde gironummer).

Tenslotte een kleine selectie uit nieuwe Spinoza-boeken:

- B. de Spinoza: *Briefwisseling*. Uitg. Wereldbibliotheek (hiermee begint een vierdelige nieuwe Nederlandse vertaling van zijn werken).
- F. de Graaff: *Spinoza en de crisis van de Westerse cultuur*. Uitg. Voorhoeve, Den Haag.
- G. van Suchtelen: *Spinoza's sterfhuys aan de Paviljoensgracht 1646—1977*. Voorhoeve, Den Haag.
- Theun de Vries: *Spinoza Beeldenstormer en Wereldbouwer*. Becht, Amsterdam, 2e druk.

„humanitas”

(Advertentie)

nederlandse vereniging voor maatschappelijke dienstverlening en samenlevingsopbouw

vraagt voor zo spoedig mogelijke indiensttreding in het kader van haar activiteiten op het terrein van de jeugdbescherming

a) een coördinator/directeur (m/v)

(standplaats Amsterdam)

De directe werkkuitvoering met betrekking tot het jeugdbeschermingswerk van de vereniging (w.o. het voogdijwerk, het gezinsvoogdijwerk en de hulpverlening aan jongeren op vrijwillige basis) geschiedt vanuit een vijftal min of meer zelfstandige werk-units.

De coördinator/directeur zal in nauw overleg met het bestuur, de betrokken unit-besturen en hun medewerkers het hulpverleningsbeleid waar nodig coördineren.

Hij zal tevens optreden als secretaris van het bestuur en nauw betrokken zijn bij de algehele beleidsbepaling van het jeugdbeschermingswerk van de vereniging.

Voorts is hij verantwoordelijk voor de bevordering van de kwaliteit van de hulpverlening, de administratie en het financieel beheer, en heeft hij een taak met betrekking tot de interne en externe contacten (waaronder het activeren van de leden).

Het betreft een nieuwe functie waaraan de te benoemen medewerker op basis van een door het bestuur opgestelde functieomschrijving gestalte zal geven.

Voor deze functie denken wij aan iemand van academisch of vergelijkbaar niveau, die een ruime bestuurlijke en organisatorische ervaring heeft opgedaan, bij voorkeur op het terrein van de welzijnszorg.

b) drie half-time praktijkleiders (m/v)

(standplaatsen resp. Den Haag, Utrecht, Amsterdam)

De taak zal in het algemeen bestaan uit: begeleiding van de maatschappelijk werkers in de gezinsvoogdij/voogdij werk-unit door individuele en team-besprekingen. Stimulering van overleg tussen medewerkers van betrokken werksoorten. Deelname aan landelijk beraad binnen de vereniging.

Concrete uitwerking van functie en taakinhoud is afhankelijk van de bijzondere omstandigheden van de werk-unit.

Eventueel kan in overleg met de betrokken units overwogen worden om twee half-time functies te combineren tot een volledige baan.

Voor deze functies is het bezit van het diploma van de Voortgezette opleiding vereist. Humanitas werkt vanuit een algemeen humanistische grondslag.

Humanitas past ten behoeve van haar medewerkers het COAM-rechtspositiereglement toe.

Salariëring voor genoemde functies geschiedt volgens de betreffende normen van het Ministerie van Justitie en is mede afhankelijk van opleiding, ervaring en leeftijd.

Over genoemde functies kunnen nadere inlichtingen ingewonnen worden bij de heer W. Post, tel. 020-73 94 44.

Sollicitaties kunnen tot veertien dagen na verschijning van dit blad gericht worden aan het Centraal Bureau Humanitas, J. W. Brouwersstraat 16, Amsterdam.